

Projectes i lideratge

La sacsejada electoral de diumenge ha mogut les plaques i tindrem uns quants dies de rèpliques i d'instabilitat. Els pronunciaments immediats sobre els quès i els perquè, sobre els símptomes i les conseqüències, s'aniran decantant i garbellant; i en pocs dies quedaran establertes unes línies principals d'interpretació. I vindrà la calma tensa i xafogosa de l'agost. I, després, la llei de consultes, la convocatòria, la Diada i una gran acumulació de dies decisius de setembre. Fins que el 9 de novembre fem valer la democràcia.

Algunes pinzellades postelectorals referides a Catalunya. 1) La participació s'ha incrementat força, però encara més de la meitat d'electors n'han quedat al marge. 2) El dret a decidir s'ha afermat, tot i que els seus partidaris, més mobilitzats i més participatius, poden haver obtingut una representació final sobreestimada. 3) ERC ha obtingut una victòria -78 anys després- que ja les intencions directes de vot de les enquestes insinuaven, però que ha sorprès en moltes grans ciutats del país. 4) Les esquerres -malgrat el col·lapse del PSC- han crescut; com més sobiranistes es presentaven, més han millorat els resultats. 5) El sobiranisme s'ha consolidat com l'expressió central identificadora del catalanisme en aquesta etapa. A hores d'ara, l'obstruccionisme de l'Estat contra el pronunciament democràtic català anul·la la possibilitat d'hipotètiques terceres vies i deixa amb poca base un catalanisme no sobiranista que és vist per la majoria com una flagrant inconseqüència.

El gran resultat de la coalició ERC-NECat, l'ascens d'ICV i el bon comportament de CiU -a prop de percentatges anteriors- refermen les opcions d'un 9 de novembre exitós. Les perspectives de celebrar una gran festa de la democràcia i de la dignitat catalana són avui millors i més sòlides. En resum:

Mas ha revalidat suport, però ERC resulta ara mateix més fiable, més cohesionada i més compromesa a celebrar el referèndum. ERC ha defensat durant molts anys, i sovint en circumstàncies ben adverses, el vincle indispensable entre l'esquerranisme i l'independentisme. I avui aquest vincle s'ha establert en el centre de gravetat de la nova hegemonia social en construcció a Catalunya.

JOAN M. TRESSERRAS

COMUNICÒLEG, UAB

CiU sembla més còmoda en el joc tàctic que en la construcció d'un projecte

resultat més efectiva i fluida del que vaticinaven alguns oracles. I fa tota la sensació que només hem assistit al principi d'un llarga col·laboració que comptarà, ben aviat, amb significatives noves incorporacions. Amb una ICV ascendent, amb la proliferació de moviments crítics dins del PSC, i amb una CUP i sectors afins amb capacitat de consolidar-se, els vímets disponibles per bastir la nova esquerra nacional semblen clars.

La coalició de l'ERC d'Oriol Junqueras amb la NECat d'Ernest Maragall ha demostrat una gran capacitat de sumar adhesions ben diverses. I de beneficiar-se de les inconsistències d'altres. Deixant de banda les virtuts personals dels principals candidats, aquesta trobada entre el republicanisme i el maragallisme ha

ERC-NECat i la plataforma Catalunya Sí han recollit el fort impuls de creixement republicà -superant definitivament el cicle d'enfonsament electoral, forjat en les divisions internes del congrés del 2008- i la mobilització progressiva dels sectors més pròxims. Però aquesta coalició ha pogut atreure també força vot activista independent i lliurepensador pròxim a l'ANC i canalitzar una part considerable del descontentament del sector més catalanista del PSC. CiU, en canvi, encara que hagi aguantat l'embranchida, ha d'abordar amb diligència alguns problemes essencials que té plantejats. La perjudica la impressió generalitzada que l'entorn d'Artur Mas no és prou sòlid i queda molt per sota del crèdit personal que el president s'ha guanyat. D'altra banda, en un futur pròxim CDC haurà de prendre decisions a la vista del balanç de guanys i pèrdues que li suposa l'actual relació amb la UDC de Duran. I, finalment, una qüestió tant o més urgent i important que les altres: CiU hauria de poder construir i oferir alguna mena de projecte de futur -social i nacional- que no sigui la mera continuïtat apedaçada de la situació actual. ERC ho va començar a fer en la seva conferència de fa un any; renovant les actituds i precisant els objectius. I actualitzant un discurs i una literatura vigents d'ençà del lideratge de Carod i mantinguts, amb estils i accents diferents, amb Puigercós i Junqueras. CiU, tot i governar -i malgrat disposar de les aportacions dels informes del CATN-, sembla més confortable en l'evocació de principis inspiradors i en el joc tàctic que en la construcció d'un projecte. Però sense projecte no hi ha veritable lideratge polític.

PERE TORDERA